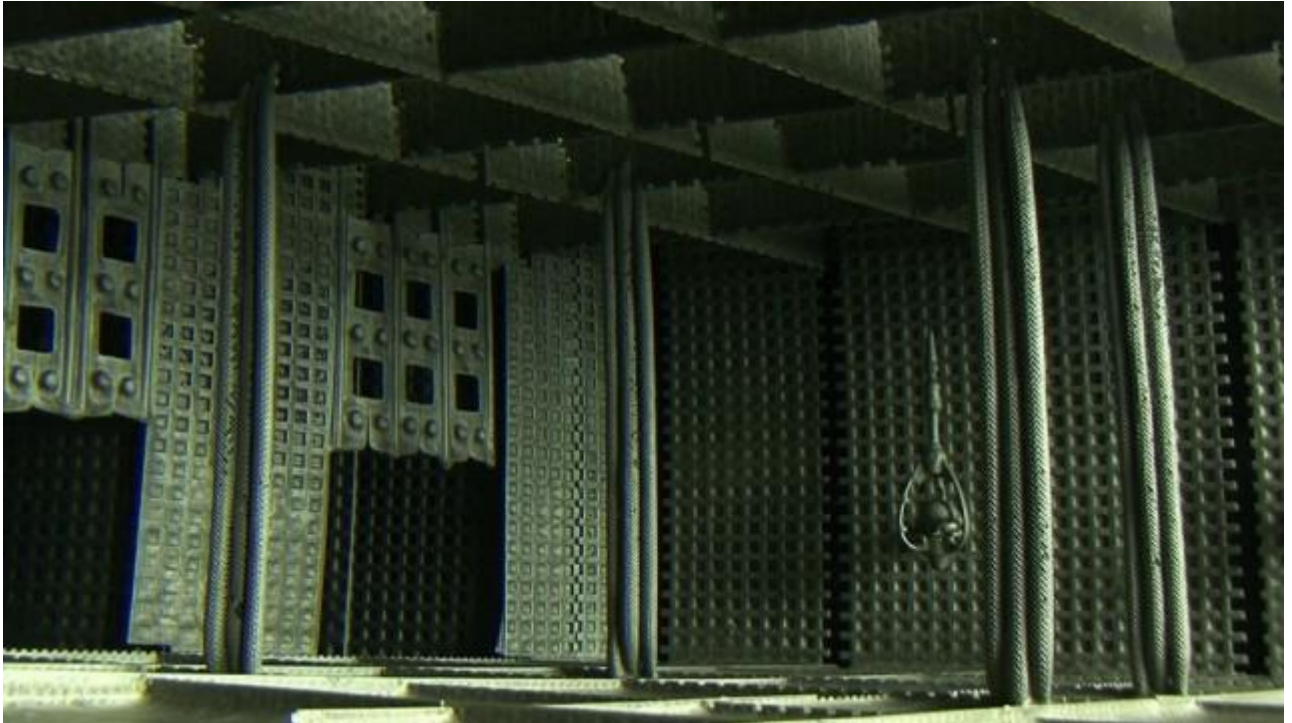

5 MEI 2013

TRADITIONELE ERFENIS

Saskia Olde Wolbers – Pareidolia (2011, still)

Figuratief, de traditie voorbij maar daar niet los van, zo ongeveer omschreef Garage Rotterdam haar nieuwe groepstentoonstelling Beyond Tradition. Vrijdagavond gingen de deuren open, en wij wisten eerlijk gezegd niet precies wat we moesten verwachten. Dat is goed, zet ons maar op het verkeerde been. Daar gaan we van nadenken.

‘Kan een traditioneel ‘ogend’ kunstwerk overleven in deze gedigitaliseerde tijd?’ was een vraag die Garage Rotterdam ons stelde in de flyer. Uh, nou je het vraagt ... enerzijds, anderzijds. We komen er op terug, maar eerst de tentoonstelling.

In de voorruimte/entree hangen kleurenfoto's van Csilla Klenyaszki en staat een sculptuur van Folkert de Jong, *Act of Despair (Thonet version)*, een harlekijn lijkt zijn act achtergelaten te hebben en de kleurenfoto's van Klenyaszki laten een werkelijkheid met een knipoog zien. Een schijnbaar luchtige binnenkomeer maar wanneer je doorloopt naar de grote ruimte heb je gelijk het gevoel dat wat je net gezien hebt anders bedoeld is. Draai een rondje in het midden en je ziet dat het werk aan de muur voornamelijk in zwart en wit is. Los van de wanden staan de kleurige sculpturen van Paul de Reus en het prachtige glaswerk van Maria Roosen. Ze lijken vreemde eenden in een verder kleurloze bijt. Het werk van Rens Krikhaar bij Beyond Tradition bestaat uit twee zeetaferelen in olieverf, traditioneel in onderwerp en compositie, en vijf surrealistische potloodtekeningen. Een merkwaardig contrast: 18e eeuw naast een Jeroen Bosch/Dali-

achtige fantasiewereld. Zo ontkom je niet aan vergelijkingen met voorbeelden uit het verleden. Dat gebeurt ons vaker in deze tentoonstelling. Het lijkt meer in de traditie van dan voorbij de traditie. Is dit kritiek? Nee, het zijn stuk voor stuk intrigerende kunstwerken vaak met een sombere ondertoon. Ook de animatieloops van Alex Verhaest betoveren maar zijn ook eng: Hulpeloze, vertwijfelde karakters opgesloten in een lijst, maken minieme bewegingen.

Waar wij even bij op het verkeerde been stonden was het videokunstwerk *Pareidolia* van Saskia Olde Wolbers. Het ziet er uit als een gedigitaliseerd zwart sprookje. Een voice-over draagt een fantasy-achtige tekst voor. Voor ons glijden de beelden van sombere raadselachtige ruimtes en merkwaardige planten voorbij. Maar dit is niet digitaal. Saskia Olde Wolbers knutselt haar decors met alledaagse materialen geheel analoog in elkaar. In die zin is het een echte wereld, een bewegend diorama. De titel verwijst naar een psychisch verschijnsel waarbij iemand van willekeurige en onduidelijke beelden een voor zichzelf herkenbare voorstelling maakt. Wat een raadselachtige en spookachtige wereld wordt hier getoond. Wat maken wij hiervan?

Het werk van de negen kunstenaars dat in Garage Rotterdam is samengebracht, is voor een groot gedeelte recent werk. Het levert een boeiende en actuele tentoonstelling op. Natuurlijk hebben we een voorkeur, maar de vraag die ons gesteld werd, kunnen we met 'ja' beantwoorden.

Op de weg naar buiten keken we nog even naar het kunstwerk van Folkert de Jong. Nu wisten we het zeker: Hier is iets verschrikkelijks gebeurd. Die harlekijn komt niet meer terug.

Beyond Tradition, Garage Rotterdam t/m 14 juli.